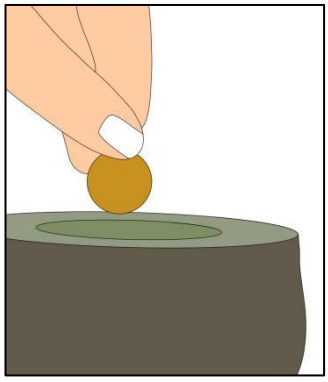

Kristinn siður að gefa ölmusu

Ölmusa - föt, matur eða peningar sem gefnir eru fátækum

Guðspjöllin

Gætið þess að þér gefið ekki ölmusu yðar fyrir mönnum til að þeir sýni ykkur, ella eigið þér engin laun hjá föður yðar á himnum. Þegar þú því gefur ölmusu þína, þá blásið ekki í lúður fyrir þér, eins og hræsnarar gjöra í samkunduhúsum og á götum úti til þess að þeir hljóti vegsemd af mönnum. Sannlega segi ég yður: Þeir hafa fengið laun sín. En þegar þú gefur ölmusu, þá viti vinstri hönd þín ekki hvað sú hægri gjörir, svo að ölmusa þín sé í leyni. Og faðir þinn, sem sér í leyni, mun umbuna þér opinberlega. Matteus 6:1-4

Jesús svaraði: „ Maður nokkur fór frá Jerúsalem til Jeríkó og lenti í hendur ræningja. Þeir flettu hann klæðum, særðu hann og fóru síðan burt og létu hann eftir hálfdauðan.“ Og tilviljun kom prestur nokkur niður þangað, og er hann sá hann, gekk hann fram hjá. Eins kom levíti nokkur á þeim stað, leit til hans og gekk fram hjá. En Samverji nokkur, sem var á ferð, kom þangað sem hann var. Og er hann sá hann, kenndi hann í brjósti um hann, fór til hans, batt um sár hans og hellti í þau olíu og víni, setti hann á sinn eigin hest, færði hann á gistihús og annaðist hann. Daginn eftir, er hann fór, tók hann upp tvo peninga, gaf þá gestgjafanum og sagði við hann: „Annast hann, og hvað sem þú kostar meira, mun ég borga þér, þegar ég kem aftur.“ Hvor þessara þriggja þykir þér hafa verið náungi þess, sem lenti í hendur ræningja? Hann sagði: „Sá sem sýndi honum miskunn.“ Jesús sagði þá við hann: „ Far þú og gjör þú eins.“ Lúkas 10:30-37

Gefið heldur ölmusu af því sem þér hafið, og sjá, þá er allt yður hreint. Lúkas 11:41

Seljið eigur ykkar og gefið ölmusu. Fáið ykkur pyngjur sem fyrnast ekki, fjársjóð á himnum sem þrýstist ekki, þar sem þjófur kemst ekki í nánd né mölur spillir. Því hvar sem fjársjóður ykkar er, þar mun og hjarta ykkar vera. Lúkas 12:33-34

Postulasagan

Pétur og Jóhannes gengu saman upp í helgidóminn á bænastundinni, það er níundu stund. Þá var borinn maður nokkur, haltur frá móðurlífi, og þeir lögðu hann daglega við hlið helgidómsins, sem kallað er Fögru hliðið, til að biðja þá, sem gengu inn í helgidóminn, um ölmusu. Þegar Pétur sá þá og Jóhannes ætla að ganga inn í helgidóminn, bað hann um ölmusu. Pétur horfði á hann ásamt Jóhannesi og sagði: „Lítið á okkur.“ Hann hlustaði á þá og vænti þess að fá eitthvað af þeim. Pétur sagði þá:

„Silfur og gull á ég ekki, en það sem ég hef gef ég þér. Í nafni Jesú Krists frá Nasaret, statt upp og gakk.“ Hann tók í hægri hönd hans og reisti hann upp, og jafnskjótt fengu fætur hans og ökklar styrk. Hann stökk upp, stóð upp og gekk og gekk inn í helgidóminn með þeim, gekk og stökk og lofaði Guð. Postulasagan 3:1-8

Og fjöldi þeirra, sem tóku trú, var eitt hjarta og einn sál. Enginn þeirra sagði, að nokkuð af því, sem hann átti, væri hans eigið, heldur höfðu þeir allt sameiginlegt. Og með miklum krafti báru postularnir vitni um upprisu Drottins Jesú, og mikil náð var yfir þeim öllum. Og enginn þeirra var skortandi. Því að allir, sem áttu jarðir eða hús, seldu þær og komu með verðið á því, sem selt var, og lögðu það fyrir fætur postulanna. Og hverjum var úthlutað eftir því, sem hann þurfti. Og Jósef, sem postularnir nefndu Barnabas (það þýðir huggunarsonur), levíti frá Kýpurætt. Hann átti land, seldi það, kom með peningana og lagði fyrir fætur postulanna. Postulasagan 4:32-37

Í Joppe var lærisveinn að nafni Tabíta, sem þýðir Dorkas. Þessi kona var rík af góðverkum og ölmusugjöfum. Postulasagan 9:36

Í Sesareu var maður nokkur, er Kornelíus hét, hundraðshöfðingi úr ítalska sveitinni. Hann var guðhræddur maður og óttaðist Guð ásamt öllu heimili sínu. Hann gaf lýðnum miklar ölmusur og baðst stöðugt til Guðs. Hann sá greinilega í sýn um níundu stund dags engil Guðs koma til sín og segja við hann: „Kornelíus!“ Og er hann leit á hann, varð hann hræddur og sagði: „Hvað er það, herra?“ Og hann sagði við hann: „Bænir þínar og ölmusur eru stignar upp til Guðs til minningar.“ Postulasagan 10:1-4

Og Kornelíus sagði: „Fyrir fjórum dögum fastaði ég allt til þessarar stundar, og á níundu stund baðst ég heima hjá mér. Og sjá, maður stóð frammi fyrir mér í skínandi klæðum og sagði: „Kornelíus, bæn þín er heyrð og ölmusugjafir þínar eru minnst í augum Guðs.“ Postulasagan 10:30-31

Ég hef sýnt yður allt, að þannig ber að leggja hart að sér til að styðja hina veiku og minnast orða Drottins Jesú, er hann sagði: „ Sælla er að gefa en að þiggja.“ Postulasagan 20:35

Og í þessu æfi ég mig að hafa alltaf ófrávíkjanlega samvisku fyrir Guði og mönnum. Nú, mörgum árum síðar, kom ég til að færa þjóð minni ölmusu og fórnir. Postulasagan 24:16-17

Sá sem stelur, steli ekki framar, heldur erfiði hann og gjöri það sem gott er með höndum sínum, til þess að hann hafi að gefa þeim sem þarfnast. Efesusbréfið 4:28

Apókrýfur texti

Ég, Tóbít, hef gengið alla ævidaga mína á vegum sannleika og réttlætis og veitt bræðrum mínum og þjóð minni, sem kom með mér til Níníve, til Assýríulands, margar ölmusur. Tóbít 1:3

Og á dögum Enemessars gaf ég bræðrum mínum margar ölmusur og gaf hungruðum brauð mitt og nöktum klæði mín. Og ef ég sá einhvern af þjóð minni dauðan eða kastaðan við múra Níníve, þá jarðaði ég hann. Tóbít 1:16-17

Gefðu ölmusu af eigum þínum, og þegar þú gefur ölmusu, láttu ekki auga þitt öfunda, né snúðu augliti þínu frá neinum fátækum, og þá mun Guð ekki snúa sér frá þér. Ef þú hefur gnægð, gefðu

ölmusu í samræmi við það, og ef þú hefur aðeins lítið, óttast ekki að gefa í samræmi við það litla, því að þú safnar þér góðum fjársjóði fyrir neyðardaginn. Því að ölmusa frelsar frá dauða og lætur ekki falla inn í myrkrið. Því að ölmusa er góð gjöf öllum þeim sem gefa hana í augsýn Hins hæsta. Tóbít 4:7-11

Gefðu hungruðum af brauði þínu og nöktum af klæðum þínum, og gefðu ölmusu eftir gnægð þinni, og lát ekki auga þitt öfunda þig, þegar þú gefur ölmusu. Tóbít 4:16

Bænin er góð ásamt föstu, ölmusugjöfum og réttlæti. Lítið með réttlæti er betra en mikið með ranglæti. Betra er að gefa ölmusu en að safna gulli, því að ölmusa frelsar frá dauða og hreinsar burt alla synd. Þeir sem iðka ölmusugjöf og réttlæti munu fyllast lífi. Tóbít 12:8-9

Tóbít lauk því að lofa Guð. Hann var átta og fimmtíu ára gamall þegar hann missti sjónina, en hún fékk hann aftur átta árum síðar. Hann gaf ölmusu og óttaðist Drottin Guð æ meira og lofaði hann. Tóbít 14:1-2

Og jarða mig sómasamlega og móður þína með mér, en vertu ekki lengur í Níníve. Minnstu þess, sonur minn, hvernig Aman fór með Akjakarus, sem ól hann upp, hvernig hann leiddi hann út úr ljósinu út í myrkrið og hvernig hann umbunaði honum. Þó bjargaðist Akjakarus, en hinn fékk laun sín, því að hann fór niður í myrkrið. Manasse gaf ölmusu og slapp úr dauðans snörum, sem þeir höfðu lagt fyrir hann, en Aman féll í snöruna og fórst. Hygg því nú, sonur minn, á, hvað ölmusu gjörir og hvernig réttlæti frelsar. Þegar hann hafði sagt þetta, gaf hann upp andann í rúminu, hundrað átta og fimmtíu ára gamall, og hann jarðaði hann sómasamlega. Tóbít 14:10-11

Vatn slökkvir logandi eld og ölmusur friðþægir fyrir syndir. Sírak 3:30

Vertu ekki huglaus þegar þú biður og vanrækið ekki að gefa ölmusu. Sírak 7:10

Ekkert gott getur komið þeim sem alltaf er upptekinn af illu, né þeim sem ekki gefur ölmusu. Sírak 12:3

Ölmusa mannsins er eins og innsigli hjá honum, og hann mun varðveita góðverk mannsins eins og augastein og veita sonum sínum og dætrum iðrun. Sírak 17:22

Lokaðu ölmusu í forðabúrum þínum, og það mun frelsa þig frá allri þrengingu. Sírak 29:12

Sá sem elskar gull mun ekki réttlætast, og sá sem fylgir spillingu mun fá nóg af því. Gull hefur orðið mörgum til tortímingar og tortíming þeirra var yfirvofandi. Það er þeim sem fórna því til hrösunar, og hver fífl mun verða gripinn með því. Sæll er sá ríki sem finnst lýtalaus og hefur ekki elt gull. Hver er hann? Og vér munum kalla hann sælan, því að hann hefur gjört undursamlega hluti meðal fólks síns. Hver hefur verið reyndur af því og fundinn fullkominn? Láti hann þá hrósa sér. Hver gæti brotið og hefur ekki brotið? Eða gjört illt og hefur ekki gert það? Eignir hans munu staðfestast og söfnuðurinn mun kunngjöra ölmusu hans. Sírak 31:5-11

Sá sem endurgjaldar gott, færir fram fínt hveiti, og sá sem gefur ölmusu, færir fram lofgjörðarfórn. Sírak 35:2

Bræður og hjálp standa gegn neyðartímum, en ölmusa frelsar meira en hvort tveggja. Sírak 40:24

Týndar bækur Biblíunnar

Hin blessaða og ævinlega dýrlega María mey, fædd af konungsætt og fjölskyldu Davíðs, fæddist í borginni Nasaret og ólst upp í Jerúsalem í musteri Drottins. Faðir hennar hét Jóakím og móðir hennar Anna. Fjölskylda föður hennar var frá Galíleu og borginni Nasaret. Fjölskylda móður hennar var frá Betlehem. Líf þeirra var einlægt og réttlátt í augum Drottins, guðhrædd og gallalaus fyrir mönnum. Því að þau skiptu öllum eigum sínum í þrjá hluta: Einn hluta helguðu þau musterinu og embættismönnum musterisins; annan úthlutaðu þau meðal ókunnugra og fátækra; og hinn þriðja geymdu þau fyrir sjálf sig og eigin fjölskyldu. Guðspjall fæðingar Maríu 1:1-4

Óttast þú ekki, Jóakim, né hræðast þú mig, því að ég er engill Drottins, sendur af honum til þín, til að láta þig vita að bænir þínar eru heyrðar og ölmusur þínar stignar upp fyrir augliti Guðs. Guðspjall fæðingar Maríu 2:3

Eftir það birtist engillinn Önnu, konu hans, og sagði: „Óttast þú ekki, og hugsið ekki að það sem þú sérð sé andi. Því að ég er sá engill sem hefur borið fram bænir þínar og ölmusugjafir fyrir Guði og er nú sendur til þín til að láta þig vita að þér muni fæðast dóttir, sem mun heita María og mun blessuð verða öllum konum fremur.“ Guðspjall fæðingar Maríu 3:1-2

Þriðja bók hirðisins frá Hermas 2:1-13 (líkingar)
1 Þegar ég var að ganga út á akurinn og virti fyrir mér álminn og vínviðinn og hugsaði um ávexti þeirra, birtist mér engill og sagði við mig: Hvað er það, sem þú hefur verið að hugsa um svona lengi með sjálfum þér?
2 Og ég sagði við hann: „Herra, ég hugsa um þennan vínvið og þennan álma vegna þess að ávöxtur þeirra er fagur.“ Og hann sagði við mig: „Þessi tvö tré eru sett sem fyrirmynd fyrir þjóna Guðs.“
3 Og ég sagði við hann: „Herra, ég vil vita hvernig þessi tré, sem þú nefnir, eru gerð.“ Hlýddu, segir hann, „sérðu þennan vínvið og þennan álmi? Herra,“ sagði ég, „ég sé þau,“
4 Þessi vínviður, segir hann, ber ávöxt, en álminn er tré án ávaxta. Engu að síður myndi þessi vínviður, nema hann væri settur við þennan álmi og studdur af honum, ekki bera mikinn ávöxt; en liggjandi á jörðinni myndi hann bera illa ávöxt, því hann hékk ekki á álminum; en þar sem hann studdur á álminum ber hann ávöxt bæði fyrir sjálfan sig og fyrir hinn.
5 Sjáðu því hvernig álmur ber ekki minni, heldur meiri ávöxt en vínviðurinn. Hvernig, herra minn, sagði ég, ber hann meiri ávöxt en vínviðurinn? Því, sagði hann, vínviðurinn sem stendur uppi á álmi ber bæði mikinn og góðan ávöxt, en ef hann leggst á jörðina, ber hann aðeins lítinn, og það mjög illa líka.
6 Þessi líking er því sett fram fyrir þjóna Guðs; og hún táknar ríkan og fátækan mann. Ég svaraði: „Herra, gjörðu mér þetta ljóst. Heyrðu,“ sagði hann, „ríki maðurinn hefur auð, en til Drottins er hann fátækur, því að hann er upptekinn af auðæfum sínum og biður lítið til Drottins, og bænirnar sem hann flytur eru latar og án áreynslu.“
7 Þegar ríkur maður réttir fátækum það sem hann þarfnast, þá biður fátækur maður til Drottins fyrir hinum ríku, og Guð veitir ríka manninum allt gott, því að fátækur maður er ríkur í bæn, og beiðnir hans hafa mikinn kraft hjá Drottni.
8 Þá veitir ríki maðurinn fátækum allt, því að hann skynjar að Drottinn bænheyrir hann. Og hann gefur honum því fúslega og án efa það sem hann þarfnast og gætir þess að honum skorti ekkert.
9 Og fátækur maður þakkar Drottni fyrir hina ríku, því að báðir vinna þeir verk sitt fyrir Drottin.

10 Menn telja því að álmur beri engan ávöxt, og þeir vita hvorki né skilja að þegar hann bætist við vínviðinn, ber vínviðurinn tvöfaldan ávöxt, bæði fyrir sjálfan sig og álminn.
11 Eins og fátækir, sem biðja til Drottins fyrir hinum ríku, heyra hann, og auður þeirra eykst, af því að þeir þjóna hinum fátæku í auðæfum sínum. Þannig eiga þeir báðir hlutdeild í góðverkum hvors annars.
12 Hver sem því gjörir þetta, mun ekki yfirgefinn verða af Drottni, heldur verður hann skráður í lífsins bók.
13 Sælir eru þeir sem eru ríkir og finna að þeir alast upp, því að sá sem skynjar þetta, mun geta veitt öðrum eitthvað.

Gleymdar bækur Eden

Testamenti Sebúlons 2:1-21
1 Og nú segi ég yður, börn mín, að þér haldið boðorð Drottins og sýnið náunga yðar miskunn og sýnið öllum samúð, ekki aðeins mönnum heldur einnig skepnum.
2 Fyrir allt þetta blessaði Drottinn mig, og þegar allir bræður mínir voru veikir, slapp ég ósjúkur, því að Drottinn þekkir tilgang hvers og eins.
3 Hafið því samúð í hjörtum yðar, börn mín, því að eins og maður gjörir við náunga sinn, svo mun Drottinn gjöra við hann.
4 Því að synir bræðra minna voru veikir og dóu vegna Jósefs, af því að þeir sýndu ekki miskunn í hjörtum sínum, en synir mínir voru varðveittir án sjúkdóma, eins og þér vitið.
5 Og þegar ég var í Kanaanlandi við sjávarsíðuna, veiddi ég fisk handa Jakob föður mínum, og þótt margir köfnuðu í sjónum, komst ég ómeiddur af.
6 Ég var fyrstur til að smíða bát til að sigla á hafinu, því að Drottinn gaf mér skilning og visku á því.
7 Og ég lét niður stýri fyrir aftan það og spann segl á annan uppréttan viðarstokk í miðjunni.
8 Og ég sigldi þangað meðfram ströndunum og veiddi fisk handa húsi föður míns þar til við komum til Egyptalands.
9 Og af samúð deildi ég afla mínum með hverjum ókunnugum.
10 Og ef maður var ókunnugur, veikur eða aldraður, þá sauð ég fiskinn, matreiddi hann vel og bauð öllum mönnum eftir þörfum, hryggði þá og kenndi þeim til með honum.
11 Þess vegna gaf Drottinn mér einnig gnægð af fiski þegar ég veiddi, því að sá sem deilir með náunga sínum fær margfalt meira frá Drottni.
12 Í fimm ár veiddi ég fisk og gaf hann hverjum manni sem ég sá, og nægði honum öllu húsi föður míns.
13 Og á sumrin veiddi ég fisk og á veturna gætti ég sauðfjár með bræðrum mínum.
14 Nú mun ég segja ykkur frá því sem ég gjörði.
15 Ég sá mann í nauð, nakinn að vetri til, og kenndi í brjósti um hann, stal leynilega klæði úr húsi föður míns og gaf það þeim sem í nauð var.
16 Því, börnin mín, sýnið öllum mönnum samúð og miskunn án þess að hika, og gefið hverjum manni sem er með góðu hjarta.
17 Og ef þér hafið ekki efni á að gefa þeim sem þarfnast, þá sýnið honum samúð með innstu miskunn.
18 Ég veit að hönd mín fann ekki nægilegt til að gefa þeim sem þurfti á því að halda, og ég gekk með honum grátandi sjö skeiðrúm og hjarta mitt þráði hann af samúð.
19 Börn mín, verið því líka samúðarfull gagnvart hverjum manni og sýni þeim miskunn, til þess að Drottinn megi einnig sýna ykkur miskunn og miskunna.

20 Því að einnig á síðustu dögum mun Guð senda miskunn sína yfir jörðina og hvar sem hann finnur innri miskunn, þá býr hann í henni.
21 Því að í þeirri mæli sem maður sýnir náunga sínum samúð, í sama mæli hefur Drottinn og yfir honum.